

ΜΟΙΡΑΙΕΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ ΜΕ ΦΟΝΤΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΣΤΟ ΝΕΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ ΜΠΑΚΟΛΑ

Μυθιστόρημα στο... χορό του αίματος

Η ατέλειωτη γραφή του αίματος» είναι το καινούριο μυθιστόρημα του Νίκου Μπακόλα. Θα είναι, όμως, και το τελευταίο βιβλίο του 69χρονου συγγραφέα, ενός από τους σημαντικότερους εκπροσώπους της «σχολής της Θεσσαλονίκης», όπως ανέφεραν προ ημερών κάποια δημοσιεύματα;

Εκείνος υποστηρίζει ότι αποδόθηκαν λάθος οι δηλώσεις του και εξηγεί: «Μπορεί να είναι το τελευταίο, μπορεί και όχι.

Με την έννοια ότι άλλοτε γράφοντας ένα βιβλίο έβλεπα μπροστά μου το επόμενο, ενώ τώρα αυτό δεν ισχύει.

Δεν αποκλείεται όμως να με κεντρίσει κάποιο θέμα και να ξαναγράψω».

«Ρέει...»

Ωστόσο, ο Νίκος Μπακόλας στο μόντο του βιβλίου, που κυκλοφόρησε πρόσφατα από τον «Κέδρος», σημειώνει:

«Επρεπε να φτάσω 70 χρονών για να καταλάβω ότι κανένα μυθιστόρημα δεν τελειώνει ούτε τελειώνεται, δεν τελειούται, ρέει σαν αίμα κι αφήνει πίσω την όποια γραφή του, ανεξίτηλη ή ξέθωρη.

Ετσι, η ελπίδα για να τελειώσει ίσως, κάποτε, αυτό το μυθιστόρημα είναι να το συνεχίσει κάποιος άξιος επίγονος, μακάρι η μικρή εγγονή Ελένη...».

Μιλώντας στο «Εθνος»

συμπληρώνει: «Αν υποθεθεί ότι "Η δύσκολη γραφή του αίματος" είναι ένα μακρότατο χειρόγραφο, τότε στο ξετύλιγμά του υπάρχει από την αρχή μέχρι το τέλος μια κόκκινη γραφή αίματος, με την έννοια ότι το αίμα (το κείμενο αρχίζει μ' ένα φονικό) ρέει σ' όλο το βιβλίο, μεταβιβάζεται από γενιά σε γενιά, από το 1923 ως το 1980, συνδέοντας όλους τους ήρωες».

Ο σημαντικός εκπρόσωπος της «σχολής της Θεσσαλονίκης» Ν. Μπακόλας και το τελευταίο βιβλίο του.

Μυθιστόρημα πολυπρόσωπο, περιπλοκο σε περιστατικά και επεισόδια, είναι και το ενδέκατο βιβλίο (436 σελίδες) του Νίκου Μπακόλα, με φόντο ιστορικά γεγονότα από τις αρχές του αιώνα ως τις μέρες μας σχεδόν.

Η Ιστορία είναι παρούσα σ' όλα τα βιβλία του Θεσσαλονικιού συγγραφέα, χωρίς αυτά να γίνονται ιστορικά.

Η πρόθεσή του είναι να διηγηθεί την προσωπική ιστορία των ηρώων του.

«Πιστεύω», λέει, «ότι η Ιστορία αλέθει τους ανθρώπους και οι άνθρωποι αλέθονται απ' αυτήν».

Αλλά η σύγκρουση με το μεγάλο ιστορικό γεγονός προκαλεί δέος στον συγγραφέα.

«Το να περιγράψω και συνεπώς να συγκρουστώ με τα χρόνια του πολέμου, της Κατοχής, του Εμφυλίου, μ' όσα συγκλονιστικά ζήσαμε, είναι τρομερό, αλλά το επιχειρώ».

Η τεχνική του εσωτερικού μονολόγου βρίσκει την εφαρμογή της και σ' αυτό το βιβλίο.

«Γιατί», απαντά, «ο εσωτερικός μονόλογος έχει μια παράδοση στη Θεσσαλονίκη και γιατί είναι ο τρόπος που πιστεύω ότι μπορούν να αποδοθούν καλύτερα οι εσωτερικές συγκρούσεις των ανθρώπων, οι ψυχικές τους καταστά-

σεις».

Γενικά, ο Νίκος Μπακόλας, όπως μας είτε, επιθυμούσε να γράφει ένα «καθαρόαιμο μυθιστόρημα», το οποίο να στηρίζεται στους παραδοσιακούς τρόπους σύνθεσης.

Επιπλέον να έχει ένα έντονο μεταφυσικό στοιχείο, που δεν υπάρχει στα προηγούμενα βιβλία του, οι δε ήρωες να περνούν μέσα από καταστάσεις αγριζοντας συχνά τα όρια του θαύματος.

Βραβείο

Αν, παρά τις διευκρινίσεις, «Η δύσκολη γραφή του αίματος» παραμείνει το τελευταίο βιβλίο του Νίκου Μπακόλα, θα είναι και το πιο αγαπημένο του;

Όχι, απαντά. Αν πρέπει να ξεχωρίσει κάποιο, αυτό δεν είναι η τιμημένη με κρατικό βραβείο «Μεγάλη πλατεία», αλλά «Ο κήπος των πριγκίπων», που γράφτηκε πριν από 30 χρόνια, καθώς τον εξέφραζε περισσότερο ως άτομο, όπως λέει. Στα επόμενα βιβλία ο συγγραφέας στρέφεται περισσότερο προς την αντικειμενική πραγματικότητα.

Όμως, «κάθε συγγραφέας αγαπά ουσιαστικά ένα βιβλίο και είναι το βιβλίο της ιδίας του της ζωής».